

efter Begjæring af en privat Klager, medmindre denne selv deri samtykker. Denne Tanke har fundet Understøttelse af flere ærede Medlemmer, der — paa en vis Maade, i Form af et Udvalg — have gjort Sagen til Gjenstand for speciel Prøvelse, og man har kun foreslaaet en noget forskjellig Ordfoining, der omtrent svarer til den Tanke, som jeg selv har, og jeg skal saaledes ikke have noget videre at erindre imod deres Forslag, men tiltræde det. Tanken i mit Forslag er jo den, at den private Klager eller den private Forurettede, forsaavidt der i den foreliggende Sag er Spørgsmaal om hans Ret, ogsaa skal have Afgang til at yttre sig over, om han vil have Sagen hævet eller ikke. Naar nemlig en privat Klager igjennem Politiets øverste Bestyrelse har erholdt det Gode, at Sagen bliver behandlet, om jeg saa maa sige, i Form af en offentlig Privatfag, saa vilde det efter min Mening være haardt, om det, efter at en Afgang til Rettens Hjælp var blevet ham indrømmet af Politiets øverste Bestyrelse, skulde kunne skee, at den underordnede Afdelingsdommer hævede Sagen; det er et ikke uvæsentligt Punkt, thi der er ved dette Spørgsmaal ikke alene Tale om Straf, men der er ogsaa Tale om Skadeserstatning for den Private, og den ærede Taler, som ellers udtalte sig udførlig desangaaende, skjænkede ikke denne Betragtning nogen nærmere Overveelse. Naar vi ville tage en af de Love, hvor private eller offentlige Politifager i en Række af Tilfælde forekomme, nemlig Thendeloven, saa vil man see, at der netop i denne Lov er udpeget forskjellige Paragrafer som dem, efter hvilke Forseelser skulde være Gjenstand for offentlig Paatale, hvorimod der ved Siden deraf er mange andre Tilfælde, for hvilke privat Paatale er anordnet. Som Exempel paa det Første skal jeg tillade mig at nævne en Fæstemands Overtrædelse af sine Bestillingspligter og en Huusbonds mislige Behandling af et sygt Thende, hvorved han skaffer det ud af Huset uden dets Samtykke; begge disse Tilfælde ere netop ved Loven blevne gjort til Gjenstand for offentlig Paatale, og der gives med Hensyn til dem Afgang til ikke blot at erhverve Straf over vedkommende Fæstemand eller Huusbond, men ved Siden deraf ogsaa Skadeserstatning for den

Forurettede af Fæstemanden og Skadeserstatning for det syge Thende af Huusbonden. Det forekommer mig aldeles urigtigt, at dette Spørgsmaal ikke alene om Straf — thi deri er nærmest det Offentlige interesseret — men tillige om Skadeserstatning skulde kunne falde bort efter en eenfaldig Bestemmelse af Dommeren — jeg siger „kunne“ falde bort, det er ikke rimeligt, at det vil skee, men det forekommer mig dog, at Loven bør være skreven saaledes, at alle Forhold indbefattes under dens Ordfoining. Derfor er det min Ansæelse, at forsaavidt en privat Klager er interesseret i Spørgsmaalet, og han igjennem Politidirektørens Henvisning har opnaaet Afgang til Sagens offentlige Behandling, saa maa der omvendt ogsaa udfordres hans Indvilgelse i, at Sagen hæves; thi hvad skeer ellers ved hans Nægtelse? Saa falder der Dom i Sagen, altsaa skeer der derved ikke nogen virkelig Uret; der kan ikke derved skee nogen Krænkelser af Retten, men det forekommer mig, at denne Afgang til at hæve Sagen ikke kan tilkomme Dommeren, medmindre den private Klager som saadan giver sit Samtykke dertil; det Udtryk „privat Klager“ er jo ikke eensbetydende med Angiver. Dersom en Angiver traadte op i et saadant Forhold, er jeg enig med den ærede foregaaende Taler i, at der ikke er nogen Anledning til at skjænke ham nogen særlig Opmærksomhed; hvad jeg kun har havt for Øie, er de Tilfælde, hvor der har fundet Forseelser mod Private Sted, og i saa Henseende slutter jeg mig ogsaa til den Redaktion, som af flere ærede Medlemmer er foreslaaet med Hensyn til mit Endringsforslag. Det er forøvrigt nok muligt, at hele Redaktionen af den vedkommende Passus til tredje Behandling kunde trænge til en Forbedring. Man vil nemlig maaskee fra den modsatte Side svare mig: ja, det Tilfælde, hvorom nærværende Forslag skal gjælde, er egentlig det, som indeholdes i § 2 om Myndigheds-Misbrug af Politiets Personale, og ikke de Tilfælde, som jeg nu har nævnt og specielt har havt for Øie; men det forekommer mig dog, at der ikke er Anledning til at indskrænke den Bestemmelse, som dette Forslag gaaer ud paa at give, alene til det Tilfælde, som § 2 omhandler, men at den ogsaa maa have Anvendelse paa Tilfælde, hvor